

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3010/2023
04.05.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Мирјане Андријашевић и Зорана Хаџића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Борис Сарић, адвокат из ..., против туженог ЈГСП „Нови Сад“ из Новог Сада, чији је пуномоћник Снежана Кнежевић Бојовић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1987/22 од 25.05.2022. године, у седници одржаној 04.05.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1987/22 од 25.05.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1987/22 од 25.05.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1925/2019 од 14.02.2022. године, ставом првим изреке, одлучено је да се тужбени захтев тужиоца усваја. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике између исплаћене и припадајуће зараде за период од 01.12.2016. године до 31.10.2018. године исплати износ од 1.052,44 динара, са законском затезном каматом почев од 25.02.2020. године до исплате, као и износ од 251,16 динара на име обрачунате законске затезне камате од доспелости сваког појединачног износа од 24.02.2021. године. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у износу од 87.800,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 1987/22 од 25.05.2022. године, ставом првим изреке, делимично преиначио одлуку о трошковима поступка садржану у пресуди Основног суда у Новом Саду П1 1925/2019 од 14.02.2022. године и одбио је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка преко износа од 44.300,00 динара, са затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, у преосталом делу одбијена је жалба туженог и жалба тужиоца и целости и потврђена првостепена пресуда. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права и предложио да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној ради усаглашавања судске праксе.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку за одлучивање о посебној ревизији туженог.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужиоцу на име разлике између исплаћене и припадајуће зараде утуженом периоду код утврђене чињенице да тужени у октобру 2014. године није правилно утврдио основицу за обрачун зараде у складу са одредбама тада важећег Колективног уговора из 2013. године и Појединачног колективног уговора за јавна комунална и друга предузећа Града Новог Сада, а што је за последицу имало погрешно примењену основицу за обрачун зараде у читавом спорном периоду, те да тужени није исцрпео сва планирана средства за исплату зарада у време примене Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава („Службени гласник РС“, бр. 116 од 27.10.2014. године). Побийана одлука донета ја применом одговарајућих одредби материјалног права на утврђено чињенично стање, а ревидент уз ревизију није предложио другачије одлуке суда донете у предметима са истим правним основом и чињеничним стањем као у овом предмету, у смислу потребе уједначавања судске праксе. Одлука о трошковима парничног поступка зависи од успеха странака у парници и предузетих процесних радњи у сваком конкретном предмету, па није потребно с тим у вези уједначавање судске праксе.

Из тих разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и нашао да је ревизија туженог није дозвољена.

Одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је ревизија увек дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, што је овде случај, ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Према члану 28. став 1. Закона о парничном поступку, када је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима предвиђеним у овом законом, меродавна вредност предмета спора као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева, док у смислу става 2. те одредбе, камата, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови, не узимају се у обзир ако не чине главни захтев.

Тужбу ради накнаде штете тужилац је поднео 30.12.2019. године, а вредност предмета спора је 1.052,44 динара.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор у ком вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија туженог није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

Тужени је ревизију изјавио и против дела одлуке другостепеног суда којом је преиначена првостепена пресуда у делу одлуке о трошковима поступка, па како је у том делу одлучено о споредном тражењу тужиоца, ревизија је недозвољена. Преиначење одлуке о трошковима поступка ревизију не чини дозвољеном ни према члану 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, јер је преиначена одлука о споредном, а не о главном захтеву странке.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу другом изреке, донео применом одредбе члана 413. Закона парничном поступку.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић